

Per Francesc Fontbona

Prendre la ciutat moderna com a tema d'una obra d'art és cosa que al nostre país trigà molt a fer-se habitualment. Si els *veduttisti* italians consagraven els carrers i els canals de Venècia en ple segle XVIII, i els impressionistes francesos copsaven al segle XIX les avingudes i places de París amb tot el seu brogit de modernor, els pintors catalans del segle XX primerenc tenien encara poquíssim interès a dedicar les seves teles a reflectir temes urbans de cap ciutat que no fos la mítica París, com si els assumptes ciutadans del país propi els veiessin poc dignes de dedicar-los atenció.

De fet ni tan sols Barcelona no va merèixer l'interès de la immensa majoria de pintors catalans, i va caldre la convocatòria del famós premi "Barcelona vista pels seus artistes", tan tard com el 1930, per desfermar per fi una primera allau de paisatgistes urbans que descobrien que la seva ciutat donava prou de si com a tema pictòric.

Aquesta vista hivernal de Sabadell, del patriarca del paisatgisme sabadellenc Joan Vila Cinca, en canvi, és una contundent visió pictòrica urbana força anterior a la consagració del tema pictòric del paisatge urbà a Catalunya. És una panoràmica del tot inusual, desproporcionadament apaïsada, un oli sobre tela de 0,55 x 5,12 m, que va pintar-se per decorar l'estand del Gremi de Fabricants de Sabadell a l'Exposició de Buenos Aires del 1910, certamen que havia estat convocat per commemorar solemnement el centenari de l'Argentina i que tingué gran envergadura i ressò mundial. Aquesta particularitat explica no sols el format insòlit de la peça, que en lloc d'una pintura de cavallet era un element decoratiu i representatiu concebut per ser vist de lluny en un pavelló comercial, sinó que explica també que l'artista s'hagués decidit a tractar un tema que aleshores en una exposició purament artística hauria estat tan infreqüent.